

Кардамъ. (сърдитъ) Громова ще падатъ отъ небето. Люто ще си отмъстѣ за майчинѣтъ смъртъ. Ахъ, свѣтътъ ще пропадне, когато захванахъ да ставатъ убійства и въ царски дворове. (къмъ Драгомира) Иди Драгомире и кажи на войската нека бѣде готова. А и ние некъ отидемъ да са научимъ за истинѣтъ. (излизатъ сички).

(завѣсата пада.)

ДѢЙСТВІЕ ВТОРО.

(Сцената представлява великолѣпна почернена стая, отъ двѣтъ страни врата, маса, столове и др.)

ЯВЛЕНІЕ ПЪРВО.

Кардамъ (самъ).

(като си бърше сълзитѣ) Ахъ! сега трѣба отмъщеніе, а не плачъ! Оплакваніето за единъ Царъ е отмъщеніе! Ще си отмъстѣ на цѣль свѣтъ за изгубваніето на любезната ми майкѣ. О, вие ^{ми} Богови! Не ми давайте вече радостъ, а ти земльо не ми давай вече миръ, ако не бѣдѣ достоенъ да наплатѣ майчинѣтъ си смъртъ!—До днесъ имяхъ само една радостъ, една мирна мисль и едно наслажденіе въ душата си, но и това е днесъ изхчупено за винаги изъ сърдцето ми. И Боговетѣ ще си излѣжатъ глѣвътъ върху ми, ако оставѣхъ ненаплатена грозната си майчинѣ смъртъ. Люто синъ трѣба или да отмъсти или да умре.—О, аде! Чуй ми клятвата! (изважда отъ джоба си пепель) Ето този пепель отъ дървата съ които изгорѣ майчиното ми мъртво тѣло, съ него си посипвамъ главата. (посипва си главата), и колкото прахове има въ този черенъ пепель, толкози черни дѣволи ще ти проводѣхъ.—О, Богови мои! Когато сте искали да ма накажете, защото не мѣ хвърлихте въ дъното на морето, защото не ма уморихте отъ гладъ, защото оставихте да страда за грѣховетѣ ми най-невинната душа? (туря си ръкѣтъ на челото).